

[Tinning]

det ene og det andet. Hvis vi kigger på problemet med daginstitutioner, syge børn, enlige forsørgere osv., er det vel sådan i dag, at man rundt omkring lokalt finder ud af det. Personalet vurderer jo også. Ungen går rundt og har ondt i maven og har 38,2 og sådan noget. Det er da klart, at hvis man ved, at barnets mor er på vippen med et eller andet fabriksarbejde og det ikke er specielt fikst at tilkalde hende én gang til for at sige, at hun skal komme og hente sit barn, fordi det er sygt, så foretager man forhåbentlig, hvad man ville kalde en konkret vurdering, og siger, det går nok og sådan noget, så må vi gøre lidt ekstra for, at hun kan blive hængende på sin arbejdsplads. Sådan fungerer det masser af steder, og det er godt nok.

Jeg tror ikke på, at vi forbedrer forholdene ved at lave en eller anden statsstemplet skrivelse: nu er det sådan, sådan og sådan, og I skal tilbyde at passe børnene i lettere sygdomstilfælde. Hvad er det? Så kan man bede ministeren udsende et cirkulære om, hvad det er. Jeg tror ikke, det går, og jeg synes, man skulle lade være med at forsøge at lave regler, hvor det ikke kan lade sig gøre. Jeg vil selvfølgelig godt se på det, men lige da jeg så det, tænkte jeg: nej, nej, det kan man altså ikke.

Vedrørende punkt 6 synes jeg – det er lidt af en begivenhed – at hr. Thor Pedersens beskrivelse var helt igennem præcis og dækkende. Det sker ikke så tit, så det vil jeg godt gøre opmærksom på. Jeg tror, det er rigtigt at sige, det kan man sådan nogenlunde gøre, om det, der er sigtet med det her forslag inden for de gældende bestemmelser, så det skal man bare gøre.

Så er taletiden udløbet, og jeg vil sige som alle andre vedrørende punkt 7, at det vel må være boligudvalgets opgave.

Formanden:

Hr. Tinning glemte at sige undskyld efter sin upassende bemærkning.

Arne Bjerregaard (KrF):

Der er mange enlige forsørgere i Danmark, som der står i bemærkningerne, og der er også mange enlige med forholdsvis lav indtægt, må vi sige. Men der er også en hel del familier med både mand og kone og børn med forholdsvis lav indtægt.

Jeg noterer mig derfor, at de sidste punkter også retter sig til andre end de enlige, jeg ved ikke, om vi må kalde dem »almindelige familier«, men i alt fald en familie, hvor der både er en far og en mor. Punkt 5 og 6 har ikke nogen betydning for familier med to forældre, for hvis de har en lav indtægt, vil den ene almindeligvis være hjemmegående, så dér ligger problemet ikke. Skulle problemet være der også for de enlige, så mener jeg, som også hr. Tinning sagde, at man mange steder løser det ganske fornuftigt ude i kommunerne. Jeg vil dog ikke her undlade at sige, at der er visse problemer med børn, der er syge i flere dage. Dér har vi nogle problemer, og man bør undersøge, hvorledes vi klarer disse problemer for specielt de enlige.

Jeg har lidt imod, at man fremstiller alle de enlige som en gruppe, vi næsten skal overgramse. Mange har selv valgt deres situation. Nogle er kommet ud i den, men nogle har valgt den, og jeg mener ikke, at vi skal sætte os til dommere over, hvilken måde folk ønsker at leve på. Hvis folk vil vælge at være enlige og det er deres overbevisning, at det er den bedste måde, de kan leve på med eventuelle børn, så skal vi ikke sige: I er en specielt svag gruppe, nu skal vi sørge for at tage os af jer. Det synes jeg vi let kommer til med den måde, vi altid omtaler de enlige på. Der er mangfoldige, der gerne vil have sig fra-bedt denne afgrænsning.

Men der er en hel del af de enlige, der har problemer, indrømmet, og dem vil vi selvfølgelig som alle andre være med til at se på. Jeg mener, at den rådgivning og vejledning, der gives mange steder, er fornuftig. Det kan godt være, at den kan intensiveres, og vi vil da også gerne være med til at se på, hvorledes vi kan gøre det bedre. Det, der må være vores opgave, er, at vi, hvis nogle er kommet i en situation, de gerne vil ud af – de ønsker en uddannelse, de ønsker en anden arbejds-situation osv., men de har ikke mulighed for selv at klare de problemer – selvfølgelig må prøve på at hjælpe dem bedst muligt.

Og så er der jo spørgsmålet om de »reelt enlige« og de »reelt samlevende«. Det er jo et stridsspørgsmål. Det er vanskeligt at sige, hvem der er »reelt enlig«, og hvem der er »reelt samlevende«. Der er mange grænsetilfælde. Det kan ikke være rimeligt, at folk, hvis de reelt er samlevende, skal opføres som